

OCH TEATR

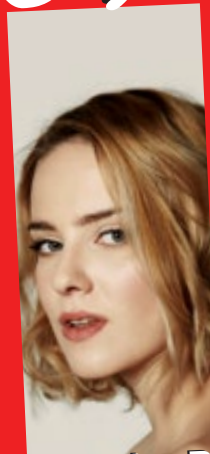

Robert Thomas

Przekład: Jakub Roßbaum

Reżyseria: Adam Sajnuik

Osiem Kobiet

Obsada: Paulina Chruściel, Izabela Dąbrowska, Zofia Domalik, Katarzyna Gniewkowska, Emilia Krakowska, Maria Seweryn, Anna Smółowik, Weronika Warchoł oraz zespół muzyczny

fot. Krzysztof Opaliński

Premiera: 30 maja 2019 roku

Robert Thomas

8 KOBIET

Przekład:

Jakub Rotbaum

Reżyseria:

Adam Sajnuś

Scenografia i kostiumy:

Katarzyna Adamczyk

Muzyka:

Michał Lamża

**Asystentka ds. scenografii
i kostiumów:**

Małgorzata Domańska

**Producent wykonawcza
i asystentka reżysera:**

Marta Kloc

Obsada:

Luiza, nowa służąca – **Paulina Chruściel**

Augusta, siostra Gabi – **Izabela Dąbrowska**

Katarzyna, młodsza córka Gabi – **Zofia Domalik**

Gabi, żona Marcela – **Katarzyna Gniewkowska**

Starsza Pani, matka Gabi – **Emilia Krakowska**

Maria, ochmistrzyni – **Maria Seweryn**

Patrycja, siostra Marcela – **Anna Smółwik**

Zuza, starsza córka Gabi – **Weronika Warchoł**

oraz

zespół muzyczny w składzie: **Michał Lamża, Wojciech Gumiński,
Szymon Linette**

Premiera: **30 maja 2019 roku**

Licencja na wystawienie utworu została wydana przez Stowarzyszenie
Autorów ZAiKS.

ŁUKASZ MACIEJEWSKI

KWIAT ICH SEKRETU

Matka, żona, szwagierka, siostra, dwie córki, pokojówka i kucharka. Osiem kobiet, osiem odcieni kobiecości, osiem tajemnic, jeden trup. „Mężczyzna był dla mnie dodatkiem do pejzażu” – pisała Agnieszka Osiecka (w liście do Jeremiego Przybory). W *8 kobietach* w reżyserii Adama Sajnuka pejzaż to kobiecość. Męskość stanowi tło, dodatek, lekko przywiedły figowy listek.

Sędziwa sztuka Roberta Thomasa z początku lat sześćdziesiątych została rozslawiona przez film François Ozona z 2002 roku, ale w Polsce była wystawiana w teatrze od dawna. Przed premierą w Teatrze Polonia doliczyłem się aż dwudziestu pięciu wcześniejszych adaptacji. Tytułowe osiem kobiet grały u nas między innymi: Irena Netto, Maria Malicka, Jolanta Lothe, Hanka Bielicka, Renata Kossobudzka, Barbara Ludwiżanka, Zofia Mrozowska czy Barbara Wrzesińska.

Popularność sztuki nie jest zaskoczeniem – *8 kobiet* łączy kryminał w stylu Agathy Christie z komedią retro, musicaliem i melodramatem. Dla mnie jednak

jest przede wszystkim demonstracją kobiecości w możliwie szerokim wydaniu oraz demonstracją kobiecego aktorstwa. Aż osiem pełnych, bogatych, pierwszoplanowych ról.

8 kobiet krąży wokół ustalonych klasyfikacji obowiązujących w kulturze mieszczańskiej. Pojawiają się doskonale znane z kina tropy – kobieta fatalna, kompleks Edypa, wiarołomstwo. A chociaż oglądamy (i podziwiamy) na scenie same panie, intryga krąży wokół mężczyzny: nieobecnego, mimo to wciąż nakręcającego spiralę bez mała freudowskich współzależności na linii ojciec-córka, mężczyzna-kobieta, macho-kocica. Na czym polega kryminał doskonały? Agatha Christie pisała: „Przypadek jest najlepszym detektywem”. W *8 kobietach* detektywem jest widz. To publiczność układa pozornie przypadkowe puzzle na swoją modłę. Jak w dziecięcej zabawie: na kogo trafi, na tego bęc. Czy oskarżoną będzie piękna pani domu, rozerotyzowana pokojówka, czy złośliwa stara panna? Izolacji tego

rodzaju domniemań sprzyja miejsce akcji. Odcięty od świata dom na odludziu. Jest trup, są podejrzane, śledztwo trwa.

Najnowsza premiera *8 kobiet* daje również asumpt do śledzenia kobiecości w teatrze i w kinie. W filmie Ozona ewidentnie podkreślana była teatralność pierwowzoru literackiego, czy raczej etymologii kina czerpiącego przez pierwsze dekady właśnie z teatru, z literatury. Stąd w filmie liczne nawiązania to kina lat pięćdziesiątych, nasycona kolorystyka rodem z filmów Douglasa Sirka czy Alfreda Hitchcocka. Catherine Deneuve przypominała Lanę Turner, Ludivine Sagnier – Leslie Caron w *Amerykaninie w Paryżu*, Virginie Ledoyen – Audrey Hepburn w *Sabrinie*, Firmine Richard – nianię z *Przeminęło z wiatrem*, Fanny Ardant – Ritę Hayworth w *Gildzie* i Avę Gardner w *Bosonogiej Contessie*, kostium Emmanuelle Béart odwoływał się do stroju, jaki nosiła Jeanne Moreau w *Dzienniku panny służącej*. Zabawa w kino, zabawa z kinem, ale chyba coś więcej, o wiele więcej: zabawa w kobiecość.

Robert Thomas nie był pisarzem pierwszoligowym. Jego sztuka *8 kobiet*, po raz pierwszy zaadaptowana na potrzeby kina przez Victora Merendę (w obsadzie między innymi Geneviève Kervine, Christine Carère, Elina

Labourdette), pozostaje szczytowym osiągnięciem autora. Amerykański krytyk pisał przed laty: „*8 kobiet* sprawia wrażenie, jakby sfilmowano kryminał Agathy Christie stosując się ściśle do zasad zaczerpniętych z podręcznika: *Jak szokować strasznych mieszczan*”. Robert Thomas, zręczny autor komedii policyjnych, thrillerów i sztuk farsowych, wpadł przecież na jeden kapitalny pomysł. W jego sztuce bohaterki reprezentują określone archetypy rodem z teatru bulwarowego: mamy zatem drobnomieszczankę, singielkę, pensjonarkę, opiekunkę do dzieci. To jest jednak nieledwie matryca, którą można czy nawet trzeba wypełnić treścią. A jak dać życie archetypom? Po pierwsze trzeba je wyśmiać, po drugie wzbogacić. W adaptacji Adama Sajnuka ma miejsce i jedno, i drugie.

Pedro Almodóvar, bodaj największy znawca kobiecej natury w kinie artystycznym, zatytułował jeden ze swoich filmów *Kwiat mego sekretu* (1995). Kwiat mego sekretu. O tym właśnie jest *8 kobiet*, o tym chcę nam w tym spektaklu opowiedzieć kobiety. O ich sekrecie, o kwiecie.

Na pierwszym planie mamy bowiem zagadkę, tajemnicę, ale owa tajemnica wpisana została w ironiczny bądź

autoironiczny stop odwołań do wielu gatunków teatralnych i filmowych, gdzie melodramat spotyka się z kryminałem, a komedia z dramatem. I w tym wszystkim chodzi o kobiety. O ich sekret. Mniejsza o morderstwo, liczy się feeria płci.

Istotne jest to, że w sztuce nie ma ról męskich. Kobiety-aktorki przepisują schematy typowych zachowań kobiecych, podważając ich sens. Nie ma typowej kobiecości, podobnie jak nie ma typowej męskości. W *8 kobietach* poruszające frazy o opuszczeniu czy zniewoleniu przyjmują formę groteski, zaś ślapstickowe bez mała żarty stanowią integralną część wzruszającego szlagieru sprzed lat.

Każda postać w *8 kobietach* jest jedną z ośmiu, jedną z wielu, jedną z milionów. Kobieta w *8 kobietach* jest także częścią mechanizmu wpisującego kobiecość w określone role, funkcje, działania. Ten schemat znacząco mruga okiem do widza. Nie ma części wspólnej, są indywidualności. Część wspólna to właśnie przebranie, kostium, schematy w jakie wpisujemy nasze matki, żony, córki, kochanki. One to wiedzą i bawią się tym. W tym kontekście *8 kobiet* w cudownej, lekkiej formule udowadnia, że kobiecość staje się formą przyjętego nazewnictwa, które ulatnia się w powietrzu niczym kamfora. Szminka, czepek, rajstopy,

pasek, sweter, apaszka. Tak, wszystko się zgadza, ale także: logika, zaradność, spryt, wyrachowanie, czułość. Atrybuty kobiecości stają się ekwiwalentem wieloznaczności. I w tym tkwi siła kobiet. I siła tego spektaklu.

Adam Sajnułubi i potrafi pracować z kobietami, niejedną raz udowodnił przecieź, jak wspaniałe efekty uzyskuje w relacji z aktorkami. Tutaj ma aż osiem gwiazd, osiem indywidualności aktorskich. We wspaniałym obsadzonym filmie Ozona punkt ciężkości przesunięty został z silnie obecnej w sztuce Thomasa intrygi kryminalnej na rzecz kwestii, nazwijmy je, zawirowań rodzinnych. François Ozon mówił przed premierą swojego filmu: „Kino jak cyrk. Zaangażowałem osiem wielkich aktorek, zostawiłem w jednym pokoju, jak osiem groźnych bestii gotowych pożreć się nawzajem”. Pytanie, kto jest morderczynią, zostało zastąpione przez szlagwort – kto wygra aktorskie harce? Pytanie nie jest bezpodstawne, ponieważ w sztuce Roberta Thomasa w zasadzie nie ma ról pierwszo- i drugoplanowych. Wszystkie są równe. Każda z ośmiu kobiet kryje własną tajemnicę, prywatną enigmę. Można traktować to dwójako. W filmie François Ozona najważniejsze były kulturowe odsyłacze. Wielkie artystki francuskiego kina odwoływały się do wielkich artystek kina światowego

złotej ery Hollywood – epoki technicoloru. Podkreślały to kostiumy, gestyka, a nawet tembr głosu. Płeć, zagadka kobiecości stanowiły rodzaj komediowego kokonu, osnowy, teatralnej maski. Były przebraniem. Wewnątrz zaś buzowały emocje zgoła niefarsowe. Spryt, kłamstwa, przemoc, zbrodnia w afekcie, ale i liryzm, czułość, i nade wszystko poczucie humoru. Na tym również polega sekret kobiecości. Nie da się go zważyć, zmierzyć, ujednolicić. Wymyka się kontroli.

Konstrukcja spektaklu jest podobna. Dominuje niejednoznaczność. *8 kobiet* w Och-Teatrze to, owszem, uroczą czarna komedia z morałem, ale także dosyć mroczna przypowieść o pożądaniu, morderstwie, wreszcie o szantażu. Materia *8 kobiet* to nieustanne balansowanie na krawędzi przerysowania i, co za tym idzie, samoistnie narzucające się pytania, czy w sztuce więcej jest elementów świadomie kiczowatych czy farsowych, dominuje burleska czy jednak weryzm? A w końcu, czy *8 kobiet* to hymn na cześć kobiecości czy jednak jej ośmieszenie?

Ilu pytających, tyle odpowiedzi. Temat jest zresztą stary jak teatr, jak kino. Przyjrzyjmy się kilku wymownym filmowym tropom kobiecości w przypadku których, podobnie jak w *8 kobietach*, znaczącą rolę odgrywały cyfry w tytule. W *8 i 1/2*

kobiet Peter Greenaway nie miał litości dla kobiet (dla widza również nie). *Sześć żon Henryka VIII* Warisa Husseina – oto kobiety ofiary: Katarzyna Aragońska, Anna Boleyn, Jane Seymour, Katarzyna Howard, Anne Cleves, Katarzyna Parr, czyli żony jednego z najpotężniejszych władców szesnastowiecznego świata, Henryka VIII. Nie miały lekko, z dwiema żonami się rozwiódł, dwie ściął, jedna umarła przy porodzie. Idźmy dalej. *Siedem kobiet w różnym wieku* Krzysztofa Kieślowskiego – raczej cienie niż blaski zawodu baletnicy; *Trzy kobiety* Roberta Altmana – arcydzielne dziecko filmowej psychoanalizy, z patronatem, a jakże, Czechowa; *Pięć kobiet na tle morza* Ikonowa – pod koniec wojny, w domu dla internowanych, pięć kobiet zmaga się z demonami niedawnej srogiej przeszłości; *Trzy siostry Trupki* Macieja Kowalewskiego – strach się bać; *100 dziewczyn i ja* Michaela Davisa – strach oglądać; *Cztery kobiety* Adoora Gopalakrishnana – strach się śmiać. I tak dalej, i tym podobne. Długo można by ciągnąć podobną listę. Filmowa kobiecość, niezależnie od numeracji i cyferek, przez lata obarczona była bowiem schematem pokazywania kobiet w roli ofiar, modliszek, cierpiętnic, seksualnych kociaków lub sekutnic. To oczywiście uogólnienie, na pewno mocno niesprawiedliwe, a jednak kryje się w nim nieprzyjemna

teza, iż kobiety w filmie, osobiście polskim, przez lata sprowadzane były do roli męskiego ornamentu z całą gamą najbardziej schematycznych, przypisywanych kulturowo ról.

Można to robić mechanicznie, bez subtelności, można jednak z wdziękiem i z poczuciem humoru, jak w *8 kobietach*. Przywoływana przeze mnie wcześniej patronka tej sztuki, Agatha Christie,

pisała: „Pomysły moich powieści kryminalnych znajduję zmywając. Jest to zajęcie tak głupie, że zawsze rodzi we mnie myśl o zabójstwie”. Śmiejmy się zatem, póki możemy. Śmiejmy się, bo co innego nam zostaje. Śmiejmy i przyglądajmy naszym wspaniałym aktorkom. Przed nami osiem wspaniałych kobiet. Chwilami z wodewilu, chwilami z kryminału, czasami z psychodramy. Kwiat ich sekretu.

Sesja fotograficzna do plakatu: **Krzysztof Opaliński**

Lukasz Maciejewski – krytyk teatralny i filmowy, wykładowca na Wydziale Aktorskim w Szkole Filmowej w Łodzi, laureat wielu nagród, członek Europejskiej Akademii Filmowej i Międzynarodowego Stowarzyszenia Krytyków Filmowych FIPRESCI. Autor trzech tomów z bestsellerowej serii wydawniczej *Aktorki*.

 A close-up portrait of Paulina Chruściel, a young woman with wavy, light brown hair, looking slightly to the left. She is positioned behind a blue vertical bar on the left side of the page. The background is a light, neutral color with a pattern of yellow dots at the top.

Luiza, nowa służąca – **Paulina Chruściel**

Paulina Chruściel

Aktorka teatralna, filmowa, serialowa oraz dubbingowa. Absolwentka Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie. Tuż po szkole występowała w Teatrze Współczesnym w Warszawie oraz w Teatrze Nowym im. T. Łomnickiego w Poznaniu. Za rolę Sonii w *Wujaszku Wani* Antoniego Czechowa w reż. Waldemara Śmigasiewicza została nominowana do „Złotej Maski” za najlepszą kreację sezonu 2006. Za tytułową rolę w spektaklu *Hamlet* tego samego reżysera otrzymała wyróżnienie na XI Międzynarodowym Festiwalu Szekspirowskim.

W latach 2008–2016 związana z Teatrem Powszechnym im. Z. Hübnera w Warszawie. Zagrała tu między innymi w spektaklu *Zły Leopolda Tyrmanda* w reż. Jana Buchwalda i w *Przebudzeniu wiosny* Franka Wedekinda w reż. Heleny Kaut-Howson.

Szerokiej publiczności znana z ról w licznych serialach: *Linia życia*, *Na dobre i na złe*, *Chichot losu*, *Czas honoru*, *Hotel 52*, *Ojciec Mateusz* czy *Singielka*. W 2016 roku nominowana do Złotej Telekamery w kategorii „Nadzieja Telewizji”.

Augusta, siostra Gabi – Izabela Dąbrowska

Izabela Dąbrowska

Aktorka. Absolwentka Wydziału Sztuki Lalkarskiej Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza – filia w Białymstoku. Związana była z Teatrem Lalka w Warszawie, z Teatrem Wierszalin, a także z gdańskim Teatrem Lalki i Aktora „Miniatura”, w którym zagrała Ziarenko w *Turlajgrozku* Piotra Tomaszuka i Tadeusza Słobodzianka oraz tytułową rolę w *Czerwonym kapturku* Jana Brzechwy. Gra na deskach Teatru Dramatycznego m.st. Warszawy (Nadzieję Krupską i Lidię Apollonową w *Młodym Stalinie* Tadeusza Słobodzianka w reż. Ondreja Spišáka, Fifi w *Malambo* tego samego autorstwa, Córkę Ślusarza w *Przylgnięciu* Piotra Rowickiego w reż. Aldony Figury, Zochę w *Naszej klasie* Tadeusza Słobodzianka w reż. Ondreja Spišáka). Występowała w spektaklu Teatru Montownia *Wojna na trzecim piętrze*. Można ją również oglądać w Teatrze WARSawy w *Ceremoniach zimowych* Hanocha Levina w reż. Adama Sajnuka. Na deskach Och-Teatru gra w spektaklach *Prapremiera dreszczowca* w reż. Grzegorza Warchola oraz w *Udając ofiarę* i *Lekcjach stepowania* w reż. Krystyny Jandy.

Jej ważniejsze role w Teatrze Telewizji to Tamara w *Proroku Ilji* i Ola w *Carze*

Mikołaju Tadeusza Słobodzianka, Irena Prawdziwa w *Pielgrzymach* Marka Pruchniewskiego w reżyserii Macieja Dejczerza oraz Kobieta pod figurą w *Łucji i jej dzieciach* Marka Pruchniewskiego w reżyserii Sławomira Fabickiego. Występowała także w spektaklach w reżyserii Izabelli Cywińskiej (między innymi *Matka* w spektaklu *W poszukiwaniu zgubionego buta* Wiesława Myślińskiego, Helena w... *aż chce się żyć* Anny Adamowicz-Kędzierskiej, Zośka w *Drzewie* czy Frosia w *Pięknym* Piotra Bednarskiego).

Ma na swoim koncie liczne role filmowe (między innymi we *Wszystko będzie dobrze* w reż. Tomasza Wiszniewskiego) i telewizyjne (np. w *Bożej podszewce* Izabelli Cywińskiej).

Za rolę Fifi w *Malambo* Tadeusza Słobodzianka otrzymała wyróżnienie na XIII Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej. Za rolę Zochy w *Naszej klasie* Tadeusza Słobodzianka została wyróżniona na 51. Kaliskich Spotkaniach Teatralnych – Festiwalu Sztuki Aktorskiej, otrzymała również nominację do Feliksa Warszawskiego 2010. Występuje w Kabarecie na Koniec Świata.

Katarzyna, młodsza córka Gabi – **Zofia Domalik**

Zofia Domalik

Aktorka, absolwentka Wydziału Aktorskiego Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie. Zadebiutowała w wieku dwunastu lat w Teatrze Dramatycznym im. G. Holoubka w spektaklu *Lulu na moście* w reż. Agnieszki Glińskiej (2008). Wystąpiła w przedstawieniu *Princess Ivona* w reż. Omara Sangare w Teatrze Syrena (2016).

Zagrała w filmie *Koniec widzenia* w reż. Grzegorza Mołdy, który został nominowany do Złotej Palmy (2017). W 2019 roku zagrała główną rolę w filmie pełnometrażowym *Mydło* w reżyserii Małgorzaty Imielskiej.

W Och-Teatrze można ją zobaczyć w spektaklu *Dobry wojak Szwejk idzie na wojnę* w reż. Andrzeja Domalika.

Gabi, żona Marcela – Katarzyna Gniewkowska

Katarzyna Gniewkowska

Aktorka teatralna, filmowa i telewizyjna. Absolwentka krakowskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. L. Solskiego. Jeszcze w trakcie studiów dołączyła do zespołu Teatru im. J. Słowackiego w Krakowie, na którego deskach zadebiutowała w roli Księżniczki w spektaklu *Księżę Homburg* Heinricha von Kleista w reż. Wojciecha Szulczyńskiego (1985). W 1987 roku zmieniła angaż i przeniosła się do Teatru Starego im. H. Modrzejewskiej, gdzie zagrała między innymi w *Don Juanie* Moliera w reż. Yvesa Goulaisa, *Śnie srebrnym Salomei* Juliusza Słowackiego w reż. Jerzego Jarockiego, *Lunatykach* wg Hermanna Brocha w reż. Krystiana Lupy, *Grzebaniu* wg Witkacego w reż. Jerzego Jarockiego, *Iwonie, księżniczce Burgunda* Witolda Gombrowicza w reż. Grzegorza Jarzyny, *Braciach Karamazow* wg Fiodora Dostojewskiego w reż. Krystiana Lupy, *Trzecim akcie według „Szewców”* Witkacego w reż. Jerzego Jarockiego, *Makbecie* Williama Shakespeare’a w reż. Andrzeja Wajdy, *Tartuffie* Moliera w reż. Mikołaja Grabowskiego i *Oczyszczeniu* Petra Zelenki. Od 2013 roku związana z Teatrem Narodowym, gdzie zagrała m.in. w *Tangu* Sławomira Mrożka w reż. Jerzego Jarockiego i w *Ślubach panińskich* Aleksandra Fredry w reż. Jerzego Englerta.

Swój debiut filmowy miała na planie *Komediantki* Jerzego Sztwiertni (1986). Zaraz potem zagrała pierwszą dużą rolę w filmie *Między ustami a brzegiem pucharu* w reż. Zbigniewa Kuźmińskiego (1987). W 2003 roku zagrała rolę księżnej Ticonderogi Iriny Wsiewołodowny w onirycznym filmowym *Nienasyceniu* wg Witkacego w reż. Wiktora Grodeckiego. Grała również w serialach *Ekipa* i *Czas honoru*, a także w spektaklu Teatru Telewizji *Damy i huzary* w reż. Krystyny Jandy (2015).

Laureatka prestiżowej Nagrody im. Aleksandra Zelwerowicza za najlepszą rolę w sezonie teatralnym 1999/2000 (Grusza w *Braciach Karamazow* Fiodora Dostojewskiego w reż. Krystiana Lupy) oraz Fringe First na festiwalu w Edynburgu za rolę w spektaklu *Plaisirs d’amour* w reż. Zofii Kalińskiej. Dwukrotna laureatka Grand Prix Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Teatru Telewizji Polskiej „Dwa Teatry” w Sopocie – nagrodzona za rolę Nelly Larkin w przedstawieniu *W roli Boga* Marka St. Germaina w reż. Tomasza Wiszniewskiego (2010), a także za rolę Eleonory w *Tangu* Mrożka w reżyserii Jerzego Jarockiego (2013).

Na deskach Och-Teatru występuje w spektaklach *Weekend z R.* i *Pomoc domowa* w reż. Krystyny Jandy.

Starsza Pani, matka Gabi – **Emilia Krakowska**

Emilia Krakowska

Aktorka filmowa, estradowa i teatralna. Absolwentka Wydziału Aktorskiego Państwowej Szkoły Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie. Grała w następujących teatrach: Powszechnym w Warszawie (1964–1968), Narodowym (1968–1978), Współczesnym w Warszawie (1978–1985) i Rozmaitości w Warszawie (1985–1991) oraz w Teatrze Powszechnym im. J. Kochanowskiego w Radomiu (2008), Wrocławskim Teatrze Komedia, Teatrze Dramatycznym im. A. Węgierki w Białymstoku oraz Teatrze Nowym w Słupsku.

Jest aktorką filmową, która ugruntowała swoją pozycję udziałem w wielu

serialach telewizyjnych i filmach. Wystąpiła między innymi w ekranizacji *Brzeziny* w reż. Andrzeja Wajdy oraz w słynnej telewizyjnej i filmowej adaptacji *Chłopów* w reż. Jana Rybkowskiego.

W 2013 roku została uhonorowana Nagrodą im. Ireny Solskiej, przyznaną przez polską sekcję Międzynarodowego Stowarzyszenia Krytyki Teatralnej za całokształt osiągnięć artystycznych. W 2015 wyróżniono ją nagrodą „Wielki Uklon”, także za całokształt twórczości, na Międzynarodowym Festiwalu Kina Autorskiego „Quest Europe” w Zielonej Górze.

Maria, ochmistrzyńi – **Maria Seweryn**

Maria Seweryn

Aktorka, reżyserka. Ukończyła Wydział Aktorski warszawskiej Akademii Teatralnej. Gra w w Teatrze Polonia, Och-Teatrze, Teatrze Imka i Teatrze WARSawy oraz w Krakowskim Teatrze Scena STU. Na planie filmowym pojawiła się jako czterolatka w *Dyrygencie* Andrzeja Wajdy. W 1993 roku zadebiutowała w filmie Radosława Piwowarskiego *Kolejność uczuć*. Za tę rolę otrzymała Nagrodę im. Zbyszka Cybulskiego oraz nagrodę w plebiscycie Radia ZET za najlepszy debiut aktorski ostatnich pięciu lat. Później zagrała w *Wielkim tygodniu* Andrzeja Wajdy, *Matce swojej matki* Roberta Glińskiego, w filmie Tomasza Koneckiego *Pół serio*, a także w filmach *Julia wraca do domu* Agnieszki Holland i *Boisko bezdomnych* Katarzyny Adamik.

W *Hamlecie* Williama Shakespeare'a w reż. Krzysztofa Warlikowskiego grała Rosencrantza, w skandalizującym *Shopping & Fucking* Marka Ravenhilla w reżyserii Pawła Łysaka – Lulu, a w *Polaroidach* w reż. Anny Augustynowicz – Nadię. Za tę ostatnią otrzymała nagrodę na 2. Festiwalu Dramaturgii Współczesnej „Rzeczywistość Przedstawiona” w Zabrzu.

Zagrała też w *Opowiadaniach zebranych* w reżyserii i u boku Krystyny Jandy, zdobywając wyróżnienie aktorskie na Kaliskich Spotkaniach Teatralnych (2002). Z kolei za rolę Iriny w *Miss HIV* w reż. Macieja Kowalewskiego otrzymała wyróżnienie w 12. Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej (2006). W Teatrze Polonia gra między innymi w *Konstelacjach* i *Happy now?* w reż. Adama Sajnuka, w *Boże mój!* w reż. Andrzeja Seweryna oraz w plenerowym przedstawieniu *Lament na Placu Konstytucji* Krzysztofa Bizio, za który otrzymała nagrodę za najlepszą rolę kobiecą w 14. Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej (2008).

W Krakowskim Teatrze Scena STU można ją zobaczyć jako Panią Dobrójską w *Ślubach panieńskich* w reż. Krzysztofa Pluskoty i Onę w *Truciznie* w reż. Marka Gierszała.

Maria Seweryn zajmuje się również reżyserią. Ostatnim jej spektaklem jest autorskie przedstawienie *Wdech Wydech*, które powstało przy współpracy z Fundacją Sztuka Ciała (2018).

Patrycja, siostra Marcela – **Anna Smołowik**

Anna Smołowik

Aktorka teatralna i filmowa. Absolwentka Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie. Zadebiutowała rolą w spektaklu *Kompleks Portnoya* w Teatrze Konsekwentnym (2010), za którą została nagrodzona Feliksem Warszawskim. Występuje między innymi w Teatrze Studio, Teatrze WARSawy, Teatrze Narodowym, Teatrze Dramatycznym, Teatrze Powszechnym, Teatrze Ateneum i Teatrze Soho. W 2013 roku otrzymała główną nagrodę aktorską na 53. Kaliskich Spotkaniach Teatralnych za rolę Katarzyny Earnshaw w *Wichrowych Wzgórzach* w reż. Kuby Kowalskiego z Teatru Studio im. S.I. Witkiewicza w Warszawie.

W 2015 roku nagrodzona przez Program 3 Polskiego Radia „Talentem Trójki” w kategorii „teatr” za „żywiłość i dojrzałość; za grę i autentyczność; za umiejętność posługiwania się różnymi konwencjami scenicznymi i nawiązywania żywego kontaktu z publicznością”.

W filmie debiutowała rolą w *Prostej historii o morderstwie* w reż. Arkadiusza Jakubika (2016). Jest półfinalistką konkursu scenariuszowego New Voices Lab Festiwalu w Sundance. W 2018 za rolę w filmie *Juliusz* w reż. Aleksandra Pietrzaka otrzymała Nagrodę dla Młodego Talentu im. Piotra Łazarkiewicza na Polish Film Festival w Los Angeles.

Zuza, starsza córka Gabi – **Weronika Warchoła**

Weronika Warchoła

Aktorka, absolwentka Wydziału Aktorskiego Akademii Sztuk Teatralnych im. S. Wyspiańskiego w Krakowie. Zagrała w spektaklach dyplomowych *Efekt* w reż. Agnieszki Glińskiej oraz *#GwałtnaLukrecji* w reż. Marcina Libera. Można ją oglądać w serialu *Pod powierzchnią* w reż. Borysa Lankosza

(2018). Zagrała również w filmie fabularnym Bartka Konopki *Krew Boga* (2018). Na 36. Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi wyróżniona I nagrodą aktorską oraz Nagrodą Opus Film „dla aktorki, którą chcielibyśmy oglądać na ekranie telewizyjnym i filmowym” za rolę w spektaklu *Efekt*.

Robert Thomas

Francuski dramaturg, autor scenariuszy filmowych, aktor i reżyser. Urodził się w drobnomieszczańskiej rodzinie w 1927 roku w miejscowości Gap. Jako nastolatek zainteresował się współczesnym teatrem i zamarzył o karierze aktorskiej. Organizował amatorskie przedstawienia teatralne i zaczytywał się w czasopiśmie „La petite Illustration”. W pogoni za ciekawym życiem, tuż przed ukończeniem szkoły średniej, w 1947 roku wyjechał do Paryża i zapisał się na kursy teatralne. Początkowo pracował jako goniec i statysta. W 1948 roku przyjęto go do jednego z teatrzyków rewiiowych. To właśnie ten komediowo-bulwarowy *genre* stał się jego najprawdziwszym powołaniem. Zaczął pisać komedie i zabiegać o ich wystawienie. Jego pierwsza sztuka – komedia sensacyjna *Osiem kobiet* trafiła na scenę teatru w Nicei w 1958 roku. Mimo iż publiczność i krytyka przyjęły ją życzliwie, Thomas pracował nad jej ostateczną wersją kolejne trzy lata i dopiero wtedy zaproponował wystawienie jej w Paryżu. Rok wcześniej paryska publiczność miała okazję oglądać *Pułapkę na samotnego mężczyznę* graną na deskach Bouffes-Parisiens. Thomas jako autor

odniósł olbrzymi sukces. Publiczność szczerze wypełniała widownię przez wiele wieczorów, a autor otrzymał Nagrodę Literacką Miasta Paryża. Spod pióra Thomasa wyszło wiele sztuk sensacyjnych, między innymi: *Drugi strzał* (wyróżniony w 1961 roku nagrodą Quai des Orfevres przyznawaną co roku we Francji dla najlepszej powieści bądź sztuki kryminalnej), *Podwójna gra*, *Aurelia*, *W kręgu podejrzeń*. Były nie tylko z powodzeniem grane we francuskich teatrach bulwarowych, ale doczekały się także wielu wystawień w Hiszpanii, Niemczech, Stanach Zjednoczonych i w Polsce. Twórczość Roberta Thomasa po latach zapomnienia odkrył ceniony francuski reżyser filmowy François Ozon. Według scenariusza napisanego wspólnie z Mariną de Van i opartego na sztuce *Osiem kobiet*, w 2002 roku wyreżyserował obsypany później wieloma prestiżowymi nagrodami film.

Thomas w późniejszym okresie swojej twórczości zajmował się pisaniem scenariuszy filmowych i dialogów do komedii czy thrillerów, sporo reżyserował. Od 1970 roku aż do śmierci w 1989 roku był dyrektorem paryskiego Théâtre Édouard VII.

Jakub Rotbaum

Reżyser, malarz, rysownik, aktor i tłumacz. Urodził się w Żelechowie w 1901 roku jako syn rabina. Z domu wyniósł gruntowne, tradycyjne wykształcenie, a także miłość do teatru. Po ukończeniu gimnazjum w Warszawie uczęszczał do Szkoły Sztuk Zdobniczych, później do Warszawskiej Szkoły Sztuk Pięknych na wydziale malarskim; ukończył także reżyserię w Szkole Filmowej w Warszawie. Pasję teatralną realizował w tym czasie reżyserując przedstawienia w teatrzykach szkolnych; był również asystentem reżysera w kabarecie Azazel.

Po ukończeniu filmówki wyjechał do Moskwy, by studiować reżyserię teatralną u Wsiewołoda Meyerholda, Konstantina Stanisławskiego i Solomona Mikhoelsa. Po powrocie do Polski, jako dojrzały już reżyser został kierownikiem artystycznym Trupy Wileńskiej. W latach 30. pracował także w Teatrze Młodych Michała Weichertera i Teatrze dla Młodzieży Klary Segalowicz. Już w tym czasie dały się zauważyć jego dążenia do uwrażliwienia teatru żydowskiego na kwestie społeczne i polityczne.

W 1938 roku wyjechał do Paryża, gdzie wyreżyserował trzy sztuki w teatrze PIAT. W 1940 roku udało mu się uciec z zawieruchy wojennej do Nowego Jorku, gdzie pracował jako reżyser w żydowskich teatrach: Folks-büne, u Maurice'a Schwartza, ARTEF, wystawiając klasykę żydowską. Przez cały ten czas nie zawiesił twórczości malarskiej, dlatego

często premiery spektakli połączone były z wystawami jego prac. Od roku 1942 podróżował po obu Amerykach, pracując w tamtejszych teatrach żydowskich.

Do Polski powrócił dopiero jesienią 1949 roku, po otrzymaniu propozycji współpracy od Ildy Kamińskiej. Został wtedy głównym reżyserem w Państwowym Teatrze Żydowskim na scenie wrocławskiej. Zaczął od politycznie zaangażowanego *Wielkiego zmagania* Emmanuela Roblesa (1949) oraz *Snu o Goldfadenie* (1950, później wielokrotnie wznawiany).

W 1952 roku Rotbaum został nominowany na stanowisko dyrektora artystycznego Teatrów Dramatycznych (obecnie Teatru Polskiego) we Wrocławiu, które piastował przez 10 lat, a przez kolejnych sześć pozostał z nimi związany jako reżyser. W wyniku antysemickich ruchów w 1968 roku został przeniesiony na emeryturę. Od tego czasu reżyserował sztuki wyłącznie w teatrach żydowskich w Europie, Australii i Amerykach. W czasie swojego życia wystawił wiele rozmaitych spektakli, choć koncentrował się albo na sztukach zaangażowanych politycznie, albo na komediach muzycznych o charakterze folklorystycznym. Rotbaum znany jest także jako autor przekładów wspomnianego *Wielkiego zmagania* Emmanuela Roblesa, *Trzydziestu srebrników* Howarda Fasta, *Tragedii amerykańskiej* Nikołaja Bazylewskiego oraz sztuk Roberta Thomasa – *W kręgu podejrzeń*, *Niewidzialnego mordercy* oraz *Ośmiu kobiet*. Zmarł w 1994 roku we Wrocławiu.

Adam SajnuK

Założyciel, aktor i reżyser Teatru Konsekwentnego (rok powstania 1997) oraz prezes Stowarzyszenia Teatru Konsekwentnego, obecnie dyrektor artystyczny Teatru WARSawy. Wyreżyserował kilkadziesiąt spektakli, w niektórych także grał, między innymi w *Sztuce* Yasminy Rezy (1999), *Kompleksie Portnoya* Philipa Rotha (2010), *Oferze* Saula Bellowa (2014), *Kochankach z sąsiedztwa* (2018) czy wystawianym ponad 1200 razy przedstawieniu *Zaliczenie. Lekcja* (2000). Wyreżyserował spektakl w cyklu TEATROTEKA WFDiF *Zakład doświadczalny Solidarność* Szymona Bogacza (2015).

W 2010 roku został nagrodzony wspólnie z Aleksandrą Popławską Feliksem

Warszawskim za reżyserię spektaklu *Kompleks Portnoya*. Przedstawienie to zostało nagrodzone również Nagrodą Promocyjną im. Kazimierza Krzanowskiego na Przeglądzie Teatrów Małych Form KONTRAPUNKT oraz na II Koszalińskich Konfrontacjach Młodych „m-teatr” (2011).

W Teatrze Polonia wyreżyserował spektakle: *Konstellacje* Nicka Payne'a (2013), *Chodź ze mną do łóżka* Andrzeja M. Żaka (2013), *Happy now?* Lucindy Coxon (2015) oraz *Mgnienie* Phila Portera (2015).

Tomasz Miłkowski tak o nim pisał: „Adam SajnuK (...) zadziwia swoim wyczuleniem na sceniczny detal, umiejętnością pracy z aktorami i wydobywaniem za pomocą znaków teatralnych podwójnego sensu słów”.

Katarzyna Adamczyk

Scenografka, kostiumografka. Przez wiele lat współpracowała z Wojciechem Kościelniakiem. Jest autorką kostiumów i rekwizytów do spektakli: *Scat, czyli od pucybuta do milionera* (Teatr Muzyczny Capitol, Wrocław 2004), *Steruj krwią swoją do Oceanu Spokoju* (Teatr Polski, Wrocław 2005), *Zegar* (Teatr Polski, Wrocław 2007), *Francesco* (Teatr Muzyczny im. D. Baduszkowej, Gdynia 2007), *Ferdydurke, czyli czas nieuniknionego mordu* (Teatr im. W. Bogusławskiego, Kalisz 2007). Stworzyła projekty scenografii i kostiumów do spektakli wyreżyserowanych przez Izabellę Cywińską: *Baba Chanel* (Teatr Polonia, Warszawa 2012), *Wiśniowy sad* (Teatr Nowy, Poznań 2013). Od 2010 roku ściśle współpracuje z Adamem Sajnukiem. Katarzyna Adamczyk jest autorką kostiumów do spektakli *Kompleks Portnoya* (Teatr Konsekwentny, Warszawa 2010), *Zakłętę rewiry* (Teatr Studio, Warszawa 2011), odpowiadała za scenografię i kostiumy do spektakli *Gra* (Teatr Konsekwentny, Warszawa 2012), *Pocalunek* (Teatr Ateneum im. S. Jaracza, Warszawa 2013), *Konstellacje* (Teatr Polonia, Warszawa 2013), *Chodź ze mną do łóżka* (Teatr Polonia, Warszawa 2013), *Dziwka*

z *Ohio* (Teatr WARSawy, Warszawa 2013), *Skaza* (Teatr Syrena, Warszawa 2013), *Ofiara* (Teatr WARSawy, Warszawa 2014), *Happy now?* (Teatr Polonia, Warszawa 2015), *Mgnienie* (Teatr Polonia, Warszawa 2015), *Efekt* (Teatr im. A. Mickiewicza, Częstochowa 2016), *Garderobiany* (Teatr Narodowy, Warszawa 2017) oraz *Beginning* (Teatr WARSawy, Warszawa 2018).

Odpowiadała także za scenografię i kostiumy do spektakli telewizyjnych, między innymi: *Wiśniowy sad* w reż. Izabelli Cywińskiej (2014), *Zakład doświadczalny Solidarność* w reż. Adama Sajnuka (2015), *Amazonia* w reż. Bodo Koxa (2015), *Żabusia* w reż. Anny Wiczur-Bluszcz (2018) oraz kostiumy do *Ekspedycji* w reż. Wojciecha Adamczyka (2019). Ma na koncie także współpracę w zakresie kostiumów do filmów fabularnych: *Dziewczyna z szafy* w reż. Bodo Koxa (2013), *Mały Jakub* w reż. Mariusza Bielińskiego (2015), *Człowiek z magicznym pudełkiem* w reż. Bodo Koxa (2016), *Ludzie i bogowie* w reż. Bodo Koxa (2019–2020) oraz do mini-seriału komediowo-satyrycznego *La La Poland* Kostrzewskiego (2018).

Michał Lamża

Absolwent Akademii Muzycznej im. F. Chopina w Warszawie (2005). Gra na kontrabasie, instrumentach klawiszowych, strunowych i perkusyjnych w zespołach: Klezmersi, Igor Spolski & the Dudes, Gadająca Tykwa oraz jako muzyk sesyjny. Jako autor muzyki i opracowań muzycznych w teatrze współpracuje z Adamem Sajnikiem (*Moja Nina* wg piosenek Niny Simone, Teatr Konsekwentny, 2009; *Konstelacje* Nicka Payne'a, Teatr Polonia, 2013; *Skaza* Josephine Hart, Teatr Syrena, 2014; *Ofiara* wg Saula Bellowa, Teatr WARSawy, 2014; *Ruby* wg Zoe Kazan, Teatr WARSawy, 2015; *Happy now?* Lucindy Coxon, Teatr Polonia, 2015; *Barbarzyńcy* Maksyma Gorkiego, Akademia Teatralna, 2015; *Mgnienie* Phila Portera, Teatr Polonia, 2015; *Efekt* Lucy Prebble, Teatr im. A. Mickiewicza w Częstochowie, 2016; *Garderobiany*, Teatr Narodowy, 2016). Skomponował muzykę do spektaklu z cyklu TEATROTEKA WFDiF *Zakład doświadczalny Solidarność* Szymona Bogacza w reż. Adama Sajnika (2015). Jest również autorem muzyki do spektakli Teatru Narodowego w reżyserii Marcina Hycnara – *Opowiadania brazylijskie* (2015) oraz *Opowieść zimowa* (2017).

Wojciech Gumiński

Wojownik każdej zagranej nuty. Absolwent Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie, Policealnego Studium Jazzu im. Henryka Majewskiego oraz Universität der Künste w Berlinie. Dla filozofii gry na dużym drewnianym wielorybie (kontrabasie), porzucił grę na fortepianie oraz architekturę.

Gra każdy rodzaj muzyki z pełnym zaangażowaniem. W muzyce klasycznej nagrał płytę współczesnych krakowskich kompozytorów w projekcie *Sort Hur Ensemble* oraz przygotowuje się do nagrania płyty *Trance-fusion* z Aliną Mleczko. Współpracuje z następującymi zespołami wykonującymi muzykę popularną: Julia Pietrucha, Le-ski, Bemine, Anita Lipnicka & John Porter, Voice Band, Kasia Stankiewicz, Kasia Kowalska, Andrzej Bachleda, Michał Hochman, Jelonek, Kala, Mateusz Krautwurst, Kasia Kikiewicz, Andaluzjon, Kameleoni, PGR, Izaiash, Navi, Missio Musica czy Wujek Samo Zło oraz

z zespołami folkowymi: Alter Etno, Tango Fuerte, ZPIT Warszawianka i Propabanda.

Jako muzyk sesyjny nagrał muzykę do filmu *Pod powierzchnią*, której twórcą był Paweł Łucewicz oraz do filmów z muzyką Bartosza Chajdeckiego: *Najlepszy*, *Bogowie*, *Jestem mordercą*, *Powstanie Warszawskie*, *Bikini Blue*, *Wkręcenie*, *AmbaSSada* i do seriali: *M jak miłość*, *Czas honoru*, *Morowe panny*, *Belle Epoque*.

Swoją energię podczas koncertów klasycznych zawdzięcza orkiestrom: The Crew String Orchestra, Junges Klang Forum mitte Europe, Sommer Opera Bamberg, YouthLutosławski Orchestra, Baltic Youth Philharmonic, Swedisch National Orchestra Academy, Internationale Jugend Orchestra Bayreuth, Chopin Academy Orchestra, Open mind Orchestra, Radomskiej Orkiestrze Kameralnej, Orkiestrze Akademii

Beethovenowskiej, Orkiestrze Kameralnej Inter Camerata.

Współpracuje z warszawskimi teatrami: Teatrem Narodowym, Teatrem Dramatycznym, Teatrem WARSawy, Teatrem Syrena, Teatrem Polskim, Teatrem Polonia, Teatrem Rampa, Teatrem Ateneum, Teatrem Kamienica, Teatrem Żydowskim. W pracy teatralnej ma przyjemność współpracować ze znakomitymi kompozytorami i aranżerami takimi jak: Michał Lamża, Urszula Borkowska, Wojciech Borkowski, Andrzej Perkman, Paweł Łucewicz, Jan Stokłosa, Konrad Wantrich, Mateusz Dębski, Teresa Wrońska.

Gumiś (tak sam się przedstawia) uczestniczy w wielu projektach w Polsce oraz za granicą i nie przeszkadza mu w tym jego leworęczność. Jednym słowem: multimuzyk. W wolnych chwilach – które prawie mu się nie zdarzają – robi zdjęcia i jeździ na nartach.

Szymon Linette

Studiował w Akademii Muzycznej im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu i równolegle w Akademii Muzycznej im. K. Szymanowskiego w Katowicach na wydziale Jazzu i Muzyki Rozrywkowej. W 2005 roku przeniósł się do Warszawy, gdzie kontynuował studia w Akademii Muzycznej (obecnie Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina), uzyskując tytuł magistra sztuki w roku 2008.

Jako perkusista współpracuje z wieloma zespołami, aktorami, wokalistami, teatrami, orkiestrami oraz kompozytorami muzyki współczesnej i telewizyjnej. Grał na perkusji między innymi w filmach *Piksele* w reż. Jacka Lusinińskiego (2009), *Wałęsa. Człowiek z nadziei* w reż. Andrzeja Wajdy (2013), *Wkręcenie* w reż. Piotra Weresniaka (2014) i *Ach śpij kochanie* w reż. Krzysztofa Langa (2017).

Marta Karolina Kloc

Aktorka, reżyserka castingu, producent wykonawcza. Absolwentka Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. L. Solskiego w Krakowie – filii we Wrocławiu (specjalizacja pantomimiczno-ruchowa). W latach 2008–2016 związana z Teatrem Rozrywki w Chorzowie. Jako aktorka i asystentka reżysera pracowała tam przy spektaklach: *Polożnice szpitala św. Zofii* Pawła Demirskiego w reż. Moniki Strzępki oraz *Przebudzenie wiosny* na podstawie dramatu Franka Wedekinda w reż. Łukasza Kosa.

Z Fundacją Krystyny Jandy na Rzecz Kultury związana jest zawodowo od czerwca 2017 roku, gdzie najpierw zajmowała się impresariatem, a aktualnie jest producentką wykonawczą spektakli.

Małgorzata Domańska

Kostiumograf, scenograf i fotograf. Jest autorką kostiumów do filmów, między innymi: *Głosy* w reż. Janusza Kijowskiego, *Pusta klatka* w reż. Leszka Barona, *Dyskoteka* w reż. Roberta Rewińskiego, *Przez dotyk* w reż. Magdaleny Łazarkiewicz czy *Droga powrotna* w reż. Jerzego Kaszubowskiego. Współpracowała przy realizacji kostiumów między innymi do *Wielkiego Szu* w reż. Sylwestra Chęcińskiego, *Odwetu* w reż. Tomasza Zygadły, *Lubię nietoperze* w reż. Grzegorza Warchoła, *Oskara* w reż. Marka Piwowskiego, a także dwóch Teatrów Telewizji: *I Bogu dzięki* oraz *Rozmowy z moją matką*. Jest też autorką fotosów z planów seriali telewizyjnych: *Męskie-żeńskie* w reż. Krystyny Jandy oraz miniaturowej Joanny Szczepkowskiej *Garderoba damska*. Przygotowała scenografię do *Małżeństwa Marii Kowalskiej* w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu w reż. Macieja Domańskiego, gdzie współpracowała także przy *Trwa jeszcze bal* w reż. Bohdana Urbankowskiego i *Pannie Tutli-Putli* w reż. Grzegorza Warchoła.

W Teatrze Polonia i Och-Teatrze, z którymi związana jest od początku

istnienia obu scen, zrealizowała kostiumy między innymi do spektakli w reżyserii Krystyny Jandy: *Lament na Placu Konstytucji*, *Seks dla opornych*, *Związek otwarty*, *Lekcje stepowania*, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja*. Współpracowała także przy spektaklach *Zaświaty, czyli czy pies ma duszę?* w reż. Marii Seweryn, *Pod mocnym aniołem* w reż. Magdy Umer czy *Kobieta z widokiem na taras* w reż. Stanisława Tyma. Scenografię i kostiumy przygotowała między innymi do spektakli *Kantata na cztery skrzydła* w reż. Grzegorza Warchoła, *Biała bluzka* w reż. Magdy Umer, *Kontrakt* w reż. Krystyny Jandy, *Alicja ♥ Alicja* w reż. Marii Seweryn, *Pierwsza Dama* w reż. Grzegorza Warchoła, *Romanca* w reż. Wojciecha Malajkata czy też *Nos* w reż. Janusza Wiśniewskiego. Jest autorką scenografii do spektakli *Ich czworo* w reż. Jerzego Stuhra, *Jekyll/Hyde* w reż. Jakuba Porcari, *Porozmawiajmy po niemiecku* w reż. Łukasza Kosa, *Winnego* w reż. Stanisława Brejdyganta.

Jako asystent scenografa współtworzyła ponad 100 przedstawień.

Multikino® ★

WIĘCEJ NIŻ KINO

PREMIERY FILMOWE | KONCERTY
OPERY | BALET | TEATR
VR | TRANSMISJE SPORTOWE

Multikino jest pierwszym operatorem, który w 1998 roku uruchomił w Polsce kino wieloekranowe. Od tego czasu wyznacza najwyższe standardy w budowie i prowadzeniu kin. Należy do Grupy VUE Entertainment – lidera na europejskim rynku kinowym. Multikino jest operatorem 32 kin w 27 miastach Polski z łączną liczbą 258 ekranów.

Multikino Złote Tarasy w Warszawie to najnowocześniejszy obiekt sieci. Posiada ekskluzywną Salę Premierową na 777 osób oraz największy w Europie ekran przystosowany do projekcji cyfrowej (prawie 300 m²). Ponadto działa w nim nowoczesna sala umożliwiająca oglądanie seansów w technologii VR (virtual reality) – Multikino VR by Samsung. Dzięki wyposażeniu sal kinowych w projektory BARCO i systemy do projekcji trójwymiarowej Dolby 3D Multikino znajduje się w gronie światowych liderów kinowej cyfryzacji.

Multikino to więcej niż kino. Oferuje zarówno największe i najbardziej oczekiwane premiery filmowe, jak i koncerty, maratony, transmisje sportowe, opery HD, „Kino Na Obcasach”, „Multibabykino” oraz wiele więcej. Od lat jest partnerem najważniejszych festiwali filmowych w Polsce, w tym Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni, Camerimage oraz Warszawskiego Festiwalu Filmowego.

 www.multikino.pl

 [/MultikinoPolska](https://www.facebook.com/MultikinoPolska)

 [/multikino_polska](https://www.instagram.com/multikino_polska)

•
PRZED
W /AN/
TRAKCIE
PO
•

zawsze blisko sztuki // amaristo.pl

Agencja Cateringowa / Bufet Teatru Polonia /
Galeria Przy Teatrze / Instytut Cafe & Bar / Och Cafe //

A woman with short blonde hair, smiling and giving a thumbs up. She is wearing a bright green fringe dress and a blue sash with a white geometric pattern. She is holding a light-colored hat. The background is a blurred outdoor setting.

**Beata
Pawlikowska
na 103 FM**

**Blondynka
w podróży**

**Złap ją
w Kolorze!**

 **RADIO103FM
kolor!**

Premiery w 2019 roku są dofinansowane przez:

Partner Och-Teatru:

Doradca prawny teatrów:

Partner premier:

A//.ARISTO

Patroni medialni:

URODA

Mecenas technologiczny teatrów:

Wsparcie promocyjne:

Partner teleinformatyczny teatrów:

Program wydrukowano w:

Projekt graficzny:

progressivo

Sesja fotograficzna do plakatu oraz zdjęcia portretowe: Krzysztof Opaliński
Projekt plakatu: Andrzej Kłosiński

Scenografię do spektaklu wykonano w pracowni: Cerber-Scenografia Arkadiusz Siporski.

PREZES FUNDACJI

Krystyna Janda

CZŁONKOWIE ZARZĄDU FUNDACJI

Jerzy Karwowski, Janusz Jaworski, Ernest Jędrzejewski, Marcin Gędziorowski

DYREKTOR TEATRU POLONIA I OCH-TEATRU

Marcin Pieszczyk

KONTROLER FINANSOWY

Aleksander Szafrąński

ORGANIZACJA PRACY TEATRÓW

Barbara Bogucka, Joanna Różańska

ASYSTENT KRYSZTYNY JANDY

Maciej Łysakowski

KOORDYNACJA PRACY ARTYSTYCZNEJ

Alicja Przerazińska, Anna Popławska

KOMUNIKACJA, PR I MARKETING

Klaudyna Desperat, Agnieszka Kubaś

IMPRESARIAT

Iwona Gradkowska-Kosmala, Kamila Mackiewicz

WYNAJMY

Anna Janda

BIURO OBSŁUGI WIDZA

Aleksandra Walasiak, Tomasz Harlejczyk

KASA BILETOWA

Aleksandra Walasiak, Piotr Bajcar, Mirosław Gajkowski, Tomasz Harlejczyk, Cezary Margiela, Tomasz Placheta

PRODUCENCI WYKONAWCZY/ INSPICJENCI

Marta Kloc, Magdalena Kłosińska, Ewa Ratkowska, Jan Malawski, Rafał Rossa

KIEROWNICY TECHNICZNI

Małgorzata Domańska (Scenografia i Kostiumy), Paweł Szymczyk (Światło i Dźwięk), Tomasz Rusek (Scena)

OŚWIETLENIE, AKUSTYKA I MULTIMEDIA

Tatiana Czabańska, Agnieszka Szczepanowska, Michał Cacko, Radosław Grabski, Paweł Nowicki, Rafał Piotrowski, Paweł Szymczyk, Michał Tatar, Waldemar Zatorski

OBSŁUGA SCENY

Piotr Bajcar, Jan Cudak, Łukasz Figa, Tomasz Przystępny, Rafał Rossa, Tomasz Rusek, Andrzej Solis, Piotr Zwolak

FRYZJERZY/CHARAKTERYZATORZY

Anna Czerwińska, Katarzyna Marciniak, Agnieszka Rębecka, Wioletta Saliwon, Zuzanna Szostek, Hubert Grabowski

GARDEROBIANE

Wiesława Kamińska, Ewa Klimaszewska, Maria Pińkowska, Anna Sokółowska

Dane teled adresowe

OCH-TEATR

ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00

Kasy biletowe czynne: pon.-sob. od godz. 10:00, niedz. od godz. 12:00 do rozpoczęcia przedstawień.

bilety@ochteatr.com.pl oraz online
www.ochteatr.com.pl
bilety@teatrpolonia.pl oraz online
www.teatrpolonia.pl

OCH TEATR

ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00
biletyeochteatr.com.pl oraz online
www.ochteatr.com.pl